

KENAN ÖZGÖR ANISINA ADMMMA'77 Gece Öğrencileri

Ertuğrul YEMİŞCİOĞLU

Elektrik Mühendisi
EMO Ankara Şubesi Üyesi
ertugrul.emo@gmail.com

25 Mayıs 2014 tarihinde sevgili arkadaşım Kenan ÖZGÖR'ü kaybetmiştik. O; mahallesinde, okulunda, çalışma hayatında, yaşamının tamamında hep yardımseverliği, çalışkanlığı, ağırbaşlılığı, yüksek sorumluluk bilinci ile tanınırdı. Bu özelliklerini hem sınıf arkadaşı ve meslektaşı olarak bizlerle, hem de Meslek Odasında meslektaşlarıyla paylaşmıştı. Ona sevgimiz, özlemimiz bundandır. Onun yaşamında hem halkoyunları ekibi (HAMOY), hem arkadaş toplantıları, hem de site-kooperatif yöneticilikleri vardı. Söylemeye gerek yok, aile ilişkileri on numara, beş yıldız. Kenan'ın bu özellikleri ölümünün ardından beni yazı yazmaya itti. Bu yazı belki bir anlamda kendisine teşekkür ama aslen bir saygı ifadesi olacaktır. O bunu fazlasıyla hak ediyordu. Aynı şekilde EMO Ankara Şubesi'ne, meslektaşlarına "eğitici" kimliği ile yaptığı katkı da unutulmazdı. Her 25 Mayıs'larda mezarı başında yapılan anma ile birlikte, Odanın düzenlediği panel-forumlarla da adını yaşatacağız. Yakın tarihlerde vefat eden Oda yöneticimiz Ataman KINIŞ abimizle adı birlikte anılıyor iki yıldır. Bir etkinlik kardeşliği doğdu. 2015 yılında (27 Mayıs'ta) "Nükleer Yalanlar" paneli, 2016'da (17 Mayıs'ta) "Dünya Telekomünikasyon ve Bilgi Toplumu Günü" etkinliği düzenlendi.* Bu vesileyle Ataman Kınış kardeşimi de saygıyla anıyorum, sınıf arkadaşlarım adına EMO Ankara Şube yöneticilerine teşekkürlerimizi iletiyorum.

Sevgili Özgör hakkında, geçmiş bültenlerde ** hatırlayabildiğim anılarımızı, özelliklerini yazmıştım. Kenan'ın, çevresinde olanları, yaşananları kavrama, algılama yetisi de yüksekti. Çevresindeki ilişkilerini de bu yetisini kullanarak oluşturuyordu. "Ötekileştirilmiş" kimliği de kendisine yol gösterici oluyordu elbette. EMO Ankara Şubenin "Meslekte 25 Yıl" belgelerimizi dağıttığı törende,

sınıf arkadaşlarımızla, ailelerimizle birlikteyken, bana hitaben şöyle demişti. "Siz olmasaydınız biz okulu bu kadar kolay bitiremezdik." Muhabbet okul günlerinden, okula toplu giriş-çıkış yapıldığı günlerden açılmıştı. Gündüz öğrencileri çoğunlukla liseden yeni mezun gençlerdi. Gece öğrencilerinin tamamına yakını çalışıyordu. İçimizde emekliliği gelmiş olanlarımız vardı (Zeynel ELMAS). Bunların bir kısmı da evli, çoluk çocuk sahibiydi. Gece öğrencileri 5 yıl, gündüzdekiler 4 yıl okuyorduk. Bazıları bu gerekçeyle gündüze geçmişlerdi (İsmail ASLAN, Burhanettin İLBAY, Cüneyt KUNDAK, Sinan ENGELKIRAN hatırladıklarım). Nusret ERTEMİZ gibi asker öğrenciler tayinleri çıktıkça okulla ilişkilerini donduruyorlardı. Okula 65 kişi kayıt yaptırmışken, 30 kadar arkadaş kalmıştık. 7-8 kişi gurupla gelip gidiyorduk. Çoğumuz çalıştığımız için derslerde 15 civarında, guruptan 3-4 kişi oluyorduk. Sınıfımızda kimliği belli 2 faşistimiz vardı. Kenan, Albayrak kahvesi önünde toplanan gurupla okula gelmezdi. Hep kendisine böyle tembihlenmişti. Kimliğini gizlemeliydi. Her gün görüyordu okul yolunda dövülen, kenara çekilip sorgulananları. Bu görüntülere lise yıllarında da şahit olmuştu. Onlarla birlikte cumaya gitmiyorsan, ocak aidatı, gazete parası vermiyorsan, Aleviysen, Ecevitciysen dayak yerdin. "12 Mart"tan sonra hızla gelişen faşist işgallere karşı, 1977'ye geldiğinde okullarda mahallelerde önemli bir direnç oluşmuştu. Artık bıçak kemiğe dayanmıştı. Var "olmak ya da olmamak", artık bütün mesele bu idi. Katillerimizle, Amerikan işbirlikçileriyle birlikte olmak istemiyorduk. Varlıkları can güvenliği sorunu yaratıyordu. Ülkede tek tek ölümlerin yerini 1 Mayıs 1977 Taksim Katliamı gibi kitlesel olanları almıştı. Artık her gün aydınlardan, gazetecilerden öldürülenler oluyordu. Öğretim elemanları baskı altındaydı. Okulumuzdaki işgalde önemli ölçüde kırılmıştı. Ancak az sayıdaki faşist, idare ve polisle

işbirliği içinde eğitim hakkımızı kısıtlamaktaydı. Okul girişinde ve çevresinde polis kaynıyordu ancak ne okul yolundaki çevirmeler ne de okuldaki ihbarlar (şu solcu bana küfretti) bitiyordu. Aksine polisle işbirliği sayesinde faşistler okul içinde silahla geziyorlardı. İhbar ve şikâyetler sonucu birçok arkadaşımız emniyete götürülüyor, dövülüyordu.

Bu günlerde bir direniş yöntemi geliştirmiştik. Gurupta hepimiz saatlerimizi ayarlardık. Tespit edilen dakikada bütün sınıflarda eylemimizi gerçekleştirirdik. Okulda bazı sınıflarda faşistlerin sayısı çok olmasına rağmen sınıftaki 1-2 arkadaşın ani darbeleri sonucu sınıfta sesler yükselir, baskın basanın kavgaya ayrılır. Koridordaki polisler duruma el koyar, kavgayı başlatan arkadaşımız alışı çok olduğu polis dayacağını yemek üzere gözaltına alınır. Bu arada kavgayı ayıranlardan da şikâyet edilenler gözaltına alındığından birkaç otobüsle emniyete gider olmuştuk. Bazen ifade alınması 2-3 gün sürerdi. Gözaltı sayısı çoksa spor salonuna doldurulmuşluğumuz vardı. Böyle olunca ağır dayak olayları da olmuyordu. Polisler herhalde yoruluyordu. Bu kavgaların biri de 19 Şubat'ta "Ulaş" anısına olmuştu, biri de 30 Mart'taydı yanılmıyorsam. Artık polis sınıf içinde oturur, bizimle ders dinler olmuştu. Biz de eğitimli! polislerimize laf atardık elektrikli işkenceler üzerine. Bir keresinde Cıkcık Ali'nin polis olan akrabası bizim sınıfta görevliymiş. Cıkcığın ağır satışmalarına rağmen gözaltı yapmamıştı. Çünkü böyle bir olay memlekette duyulsa, akrabasını gözaltına almış, gözaltında dayak yemesine seyirci kalmış diye dışlanma korkusuyla olacak, sessiz kalmıştı. Polisin sınıfta oturması da durumu kurtarmayınca faşistlerimiz okula gelmez oldular. 6 Mayıs'ta hiçbiri ortalıkta yoktu. 12 Eylül oldu, YÖK kuruldu. Okula devam mecburi oldu. Vize alamayanlar finallere giremedi. Bizimkiler de, 1983'te biz mezun olana kadar okula uğramadılar. Sonra baktık ki mezun olmuşlar.

YÖK kararları onlara uygulanmamış mıydı? Ben okula devam edebilmek için '81 de memuriyeti bırakmak mecburiyetinde kalmıştım. Onlar nasıl olmuş da diploma almışlardı?! İdareyle işbirlikleri mezuniyetlerini kolaylaştırmış olmalıydı. Sohbetle okul günlerini yâd ettik. Ankara'da, aramızda bulunamayan sevgili Ali Parmak'ın, Cıkcık Ali' nin, Ömer Yalçın'ın, Emin Taşker'in, Sinan Engelkırın'ın kulaklarını çınlattık. Kenan'ın "Siz olmasaydınız biz okulu bu kadar kolay bitiremezdik" lafı kaynadı gitti. Kenan'ın farkındalığı bizleri sevindirdi. Bir söz bize ne çok şey hatırlatır olmuştu? Tabii bu direniş mücadelesinde okulu bitiremeyen, sakatlanan, ölen dostlara yoldaşlara selam göndermek gönül borcumuzdur.

12 Eylül' e giden yolda, faşistler önce gece gurubunun çıkışı sırasında üst katlardan üzerimize bomba attılar, sonra Albayrak kahvesine bomba yerleştirdiler, yetmedi gurubun yürüyüş güzergâhında Anadol araçta bomba patlattılar, '78'de okulu bir yıl kapattırdılar. Bütün bu saldırılarda yüzlerce arkaşımızı kaybettik, yüzlercesi eğitimden koptu.

Yıl 2007 olsa gerek. Kenan'la temsilciliklere eğitimlere gidiyoruz, ben Eğitim Merkezi Müdürüyüm, daha önce ayrıntılarını anlatmıştım. Yola çıkınca 3-4 temsilciliği peşpeşe gezer, eğitimlerimizi üye toplantılarımızı yapar, Ankara' ya dönerdik. Birden çok il dolaşıldığından Kenan'ın arabasını kullanırdık. EMO muhasebesi de gidilen kilometre belirlenen katsayı ile çarpılarak hesaplanan bedeli araç sahibine öderdi. Kenan birgün elinde bugünkü 30 lira gibi bir parayla yanıma geldi. "Aldığım yakıt bedelinden fazlasını ödediler" dedi. Bunu geri iade etmek istedi. "Ödeme katsayısı aracın yıpranmasını da kapsıyordu" diyerek ikna etmeye çalıştım. "Yıpranma benden olsun" dedi, çıktı. O yıllarda eşim ÇYDD' de yöneticiydi, burs komisyonunda çalışıyordu. Bu meblağı oraya, öğrencilere gönderme önerimi bir şartla kabul etti. Parayı iki aylık öğrenci bursuna tamamladı. Sonraki

seyahatlerde bu böyle devam etti gitti. Önceki yazıları okuyanlardan merak edenler olur. Kenan'ın kızı Nazlı sporcudur. Geçen yıl milli takıma girmiş, B Milli olmuştu. Bu yıl Kore'de yapılacak Olimpiyat'ın takım seçmelerini kazanır ve orada yarışır, A Milli sporcu kategorisine yükselecek. Ayrıca bu yıl üniversite sınavlarına da girdi. Dalında iyi bir spor hocası olacak eminim. Kenan'la ilgili anlatacaklarım çoktur. Ancak hepsini de bir seferde bitirmeyelim. Gerçi çok anı var bitmezler, birlikte haftalarca eğitim gezileri yaptık. Unuttuklarımızı da sonraki yıllara aktararak tekrardan da kurtulmuş oluruz.

Sınıf arkadaşlarımızla her yıl yaptığımız Pazar kahvaltısının birinde, daha önce kaybettiğimiz arkadaşlarımızla ilgili anıları da yazmamı istemişlerdi. Ben de 2015/ 2 ** bülteninde "Bir Türkiye Tablosu" başlığıyla bunları kaleme almıştım. Geçen yıl sınıfımızın iki Apo'sundan Diyarbakırlı olanının vefat haberi, geçtiğimiz kış bize ulaştı. Feyzullah Küçükseymen durumu soruşturdu. Doğruydu.

Abdullah AKGÜNDÜZ (1955-2015) Türkiye tablosunun önemli bir rengi olarak hatıralarımızda yaşıyorsun. Sen hepimizin tereddütsüz hatırladığı, anılarımızda en çok yer edinenisin. Diyarbakırlı Apo hep kopya maceralarıyla konuşulur. Adaşı Tarsus'lu Apo (Abdullah Öktem) geçtiğimiz kış toplantımıza Adana'dan gelerek katılmıştı. Adaşıyla ilgili kopya anılarını paylaştı. Bir matematik sınavında önde Tarsuslu, arkada Diyarbakırlı oturmuş. İki soru sorulmuş. Birini çözen geçer ancak bir soru 3-4 sayfa sürüyor. Bizim Apo, arkadan habire kâğıdını göstermesi için öndekini rahatsız ediyor. Bunu farkedene hoca Apo'nun paltosunun önünü açtırıyor. Apo paltosunun içine, hocanın yıl içinde tahtada çözdüğü soruların hepsini kopya olarak yazmış, iğnelemiş. Uzun süre kopyaların içinde benzer soru var mı? diye aranmış. Bulamayınca ön tarafa asılmış. Kopya dediğin, 40-45 puanlık yaparsın da, arkadaşından bir formül hatırlatmasını istersin bazen. Bazen de yalnızca sonucu öğrenip, büyük harflerle yazıp bir de kare içine alırsın, hoca sonuca bakıp not veriyorsa yırtarsın. Apo'nun tacizleri sesli olmaya başlayınca, hocanın sabrı taşmış, kâğıdını almış. Ancak kopya muamelesi yapmamış. Kendisi herhalde,

ders çalışmayı kopya yazmak olarak algılıyordu diye konuşup, gülüyoruz. Sınıfta her sınavda kopya yakalattır olunca, daha sınav başlamadan üzeri aranır olmuştu. Bu durum kendisini barut gibi yapıyordu. Biz üst sınıflara geçtik, o iyice teşhir olmuştu. Ders çalışmak için yeni arkadaş gurupları da bulamadı. Okulu bıraktı. Sevgili Apo'muz 3 çocukluktu, büyüğü kız çocuğu 6 yaşlarında, oğlanlar 2-3 yaşlarında. Emek Mahallesi'nde bir giriş katında otururlardı, küçük bir yerd. Evde ders çalışmıştık bir sınav öncesi. İmar ve İskân Bakanlığı'nda memurdu. Vefatından bir yıl önce emekli olmuştu. 2006'dan beri görüşmemiştik. Şube seçiminin yapıldığı okulun önünde toplaşmıştık. Oğlanlar askerliklerini bitirmişti. Onlara iş arıyordu. İddiasına göre sınavlarda cebine erkeklik organı resmi koyuyormuş son zamanlar. Kopya yakalama hevesindeki asistanların dudakları uçuklasın diye. O da intikamını böyle almıştı. Hey gidi Apo, seni unutmuyacağız.

Anılar, dostluklar bitmiyor, unutulmuyor. Arkadaşlarla ne çok şeyi paylaşmışız meğer. Memleket halleri, insanlık resimleri bunlar. Bilmeyenler de bilsin istiyorum, görmeyenlere, görmezden gelenlere "Gözünüze Gözlük" diyorum. Dostlukla kalın.

*İlgili etkinlikler odanın web sayfasından, EMO TV tıklanarak izlenebilir

** Önceki anılar 2014/2 ve 2015/2 bültenlerimizde yayınlanmıştı. Bültenlere EMO'nun web sitesinden ulaşabilirsiniz.

